

☆ İçindekiler ☆

Zaman Yolculuğuna Doğru	7
Zaman Limanına Sefer Vakti	10
Geçmiş mi? Gelecek mi?	17
Bu Yolculuk Nereye Varacak?	24
Eski Ramazanlara İlk Adım	35
Eski Ramazanlarda İlk İftar	47
Teravih Sonrası Ramazan Eğlencesi	51
Ayasofya'da Bir Gece	64
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamalarını Merak Ediyorsan...	71

☆ Zaman ☆ ☆ Yolculuğuna ☆ ☆ Doğru ☆

İnanılır gibi değil, saat 04.42'de, zaman yolculuğuma altı saat on sekiz dakika var. Ben hâlâ pijamalarımınla tavanı izliyorum.

Gece boyu **GÖZÜMÜ KIRPMADIM**. Bir sağa bir sola dönerken battaniyemle dans ettik. Kafamın içinde düşünceler ip atlarken uyumaya çalışmak komik bir çabaydı. İnsan, zaman yolculuğuna çıkmadan önce gerçekten uyuyabilir mi? Ama babam uyudu, hem de horul horul! Allah aşkına, bir insan uyurken bu kadar gürültüyü nasıl çıkarır? Bu sesi duyan biri evde **BİR ASLAN BESLEDİĞİMİZİ** sanabilir.

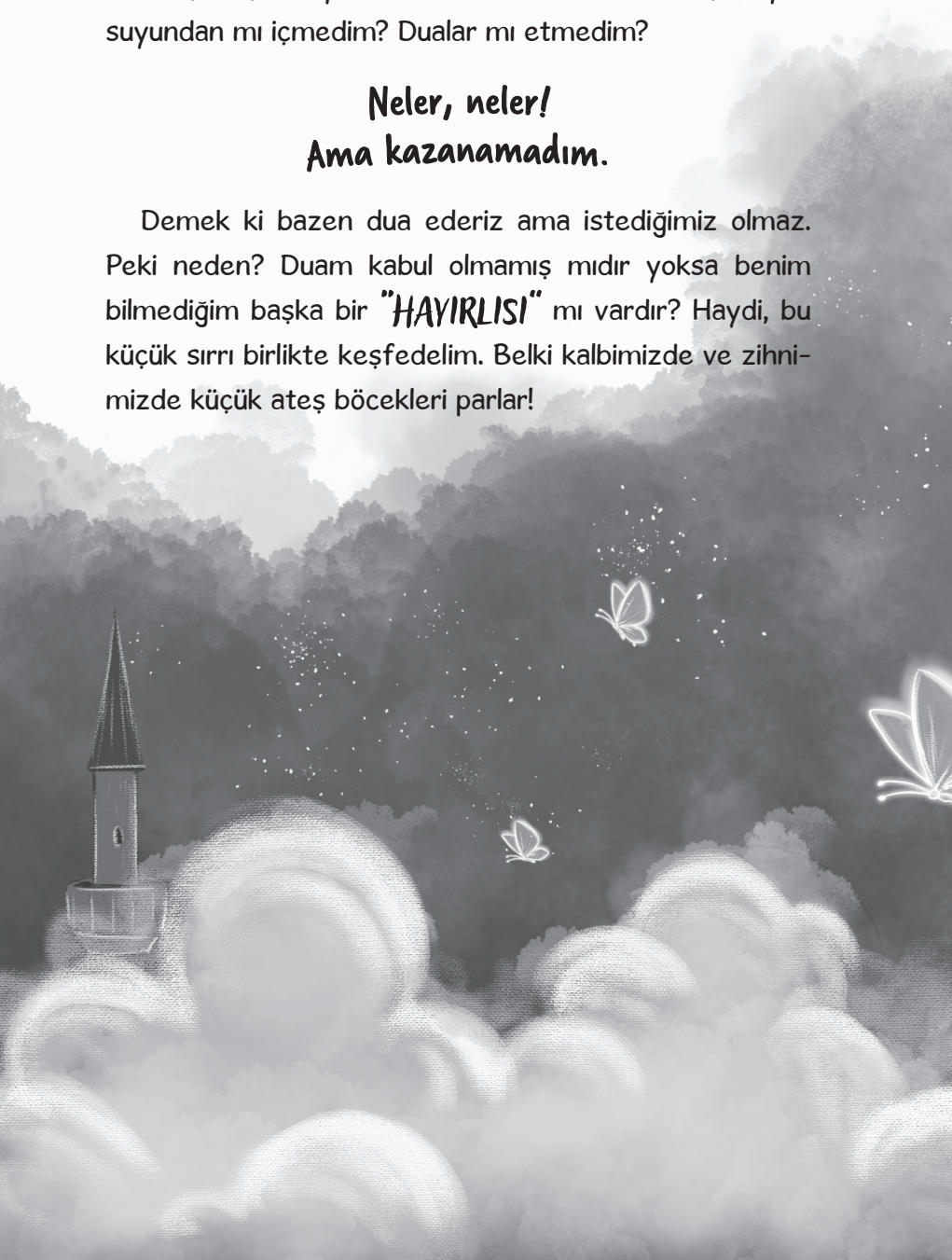
*Sahi, acaba annem bu sesi her gece nasıl duymazdan geliyor?
Yoksa annem duymuyor mu?*

Güneş doğduğunda heyecandan mide-me kramplar girdi. Bugün hayatımda ilk kez

babamla birlikte zaman yolculuğuna çıkacağız. **HEM DE GEÇMİŐE!** Aslında ben geleceğe gitmek istiyordum ama satranç maçını kaybettim. Özel tarifile hazırlanmış meyve suyundan mı içmedim? Dualar mı etmedim?

Neler, neler! Ama kazanamadım.

Demek ki bazen dua ederiz ama istediğimiz olmaz. Peki neden? Duam kabul olmamış mıdır yoksa benim bilmediğim başka bir **"HAYIRLISI"** mı vardır? Haydi, bu küçük sırrı birlikte keşfedelim. Belki kalbimizde ve zihnimizde küçük ateş böcekleri parlar!

Babam, “Güven bana, gideceğimiz yeri çok beğeneceksin” dedi. Ama bana hâlâ nereye gideceğimizi söylemedi. Sanki **CASUSLUK GÖREVİNE** gidiyoruz da ben çantamda ses kaydedicisi falan taşıyacağım. “Nereye gidiyoruz?” diye sormaktan dilimde tüy bitti ama o sadece gülümsedi.

“Ahmet, hazır mısın? Geç kalmayalım!”

İşte beklediğim işaret fişeği! Sanki göğsümün içinde zıp zıp oynayan bir top var, fırlamak için sabırsızlanıyor. Evet sevgili takipçilerim, “zaman yolculuğu”na çıkıyorum. Nereye gideceğimi ben de bilmiyorum. Ama akşama dönünce size her şeyi anlatacağım. **ŞİMDİLİK HOŞÇA KALIN!**

✧ Zaman ✧ ✧ Limanına ✧ ✧ Sefer Vakti ✧

Odamdan fırladığım gibi çantamı kapıp giriş kapısına koştum. **AYAKLARIM HALIYA DEĞMİYORDU, ÂDETA UÇUYORDUM.**

Salona geldiğimde, annemle Aslı babama sarılmışlardı. Annemin gözleri nemliydi. Aslı ise her zamanki gibi minik ellerini babamın boynuna dolamıştı.

**“Bu nedir arkadaş?
Sanki hacca gidiyoruz!”**

Annem bana öyle bir baktı ki, o bakış yüreğime ince bir sızı gibi indi. Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Hemen toparlandım, patavatsızlığımı düzeltmek için yanlarına koştum, üçüne birden sarıldım. Annemin yanaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdum.

“Üzülme anne! Biz akşama geri döneceğiz. Sen bunu **NORMAL BİR GÜN GİBİ DÜŞÜN.** Ben okula gidiyorum, babam işe gidiyor. Hem artık insanlar şehirlerarası değil,

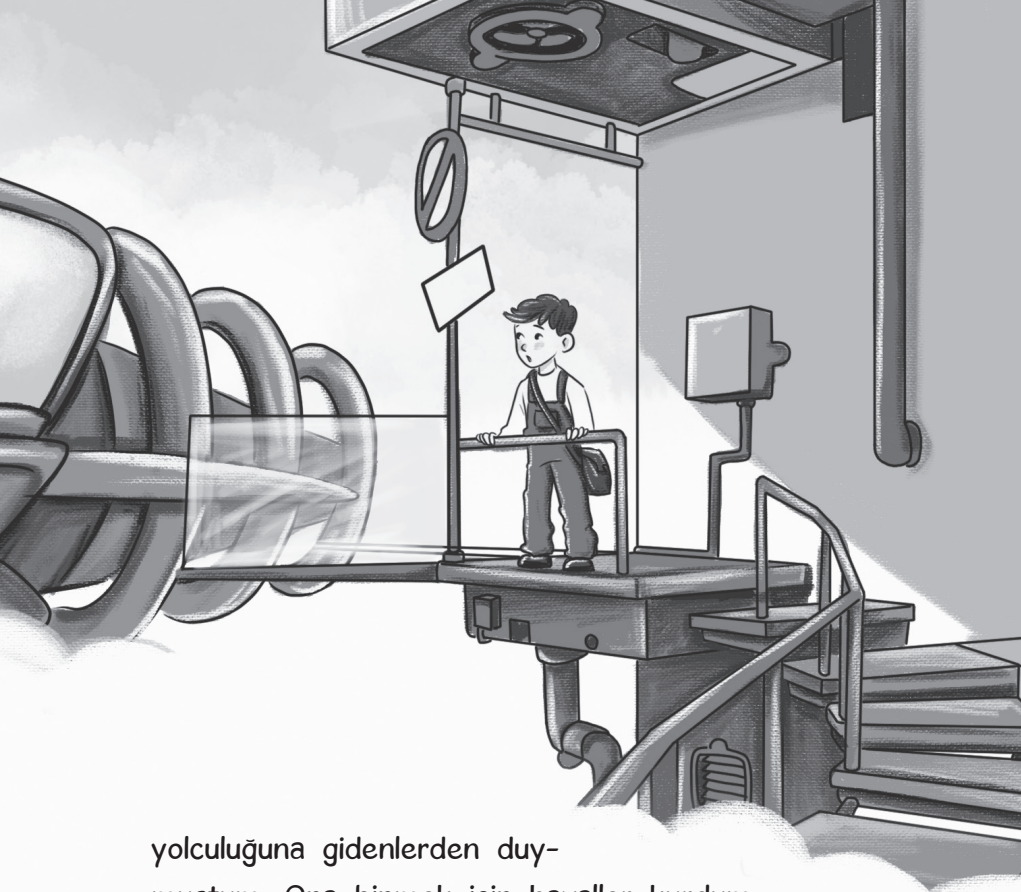
zamanlar arası yolculuk yapıyor! Hadi hadi, tamam anladık, dönüşte sana ve Aslı'ya **SÜRPRİZ BİR HEDİYE GETİRİRİZ**" dedim ve kıkırdadım.

**Zaman kapsülüne binebilmek için
sekiz yaşını geçmiş olmak gerekiyordu.**

Kardeşim Aslı, dört yaşındaydı. Bu yüzden onlar bizimle bu yolculuğa gelemedi. Babam kapıyı açtı. Bizi zaman limanına götürecek olan araç çoktan gelmişti.

"HAYABÜS!"

Havabüsler insanları zaman yolculuğunun yapıldığı zaman limanına taşıyan uçan araçlardı. Bu araçları zaman

yolculuğuna gidenlerden duy-

muştum. Ona binmek için hayaller kurdum.

Şimdi capcanlı karşımdaydı. Metalik kaportası, cam tava-

nı, tıpkı arabaya benzeyen pencereleriyle büyüleyiciydi.

HAVABÜSÜN DİREKSİYONU OYUN KONSOLUNA BENZİYORDU.

Kontrol panelinde onlarca düğme, ateş

böceği gibi yanıp sönüyordu. Her şeyden önemlisi ara-

cın zemini mavi neon ışıklar saçarak **HAVADA SÜZÜ-**

LÜYORDU. Bu muhteşem bir şeydi! Ön tarafında dijital

kırmızı ışıklarla şu yazıyordu:

"HAVABÜS 207-ZAMAN LİMANI SEFERİ"

Kapı **"VIJTT"** diye sessizce yana kaydı. İçeriden hafif naneli bir sabun kokusu geldi. Sürücü koltuğunda oturan kişi olacaklardan habersiz bize bakıp gülümsedi:

**"Hoş geldiniz,
iyi yolculuklar
dilerim."**

Şoföre teşekkür ederek gülümsedik. Annemle Aslı, kaldırımda kalırken biz **HAVABÜSE** binip havalandık. Babam giriş paneline kimlik kartını gösterdi. Araç, hafifçe

homurdanır gibi titreşti. Bu ses içimi ürpertti. Sonra o ses sanki ondan çıkmamış gibi sessizce havalandı.

Arka koltuğa, geniş pencerenin önüne oturdum ve kemerimi bağladım.

“Eee, ne demişler **'SABREDEN DERVİŞ, MURADINA ERMİŞ!'** Ben de muradıma eriyorum sonunda” diye içimden geçirdiğimi sanarken babam garip garip yüzüme baktı.

“Dışımдан mı dedim ben bunu?”

Babamın gülüşüne bakacak olursak kesin dışımdan konuştum. Bir miktar utandım ama olsun. Ne var canım? Dışından konuşmak yasak mı?

HAVABÜS HAVA BASA BASA YÜKSELDİKÇE evler altımızda küçülmeye başladı. Balkonlar, arabalar ve insanlar birer minyatür gibi görünüyordu. Ardımızda bıraktıklarımız karınca gibi küçülmüştü. Âdeta karınca şehri! Bu düşünce beni gülümsetti. Gözlerimi camdan ayıramıyordum.

**Uşağa binmek gibiydi
ama bana özel
bir uşaktı.**

Babam sessizliğini korumaya devam ediyordu. Kemerini takmış, önündeki dijital paneli izliyordu. Yüzündeki o tanıdık gülümseme hâlâ aynı yerdeydi. Ama içinde bir şeyler saklıydı. Bense tek şey düşünüyordum:

“BABA İÇİM ŞİŞTİ, NEREYE GİDİYORUZ?”